

Główne wymagania w tym zakresie podane są w rozporządzeniu z dnia 21 kwietnia 2006 r. (Dz. U. z 2006 r. nr 80, poz. 563) Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, gdzie czytamy: „w obiektach oraz na terenach przyległych do nich zabronione jest wykonywanie czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji”. Jako konkretne przykłady takiego działania podaje się m.in.:

1. Używanie otwartego ognia, palenie tytoniu i stosowanie innych czynników (np. iskrzenie, stosowanie materiałów pirotechnicznych) mogących zainicjować zapłon występujących materiałów:

w strefie zagrożenia wybuchem (dopuszczone są tylko urządzenia przeznaczone do tego celu, które spełniają wymagania rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 22 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w przestrzeniach zagrożonych wybuchem (Dz. U. Nr 263, poz. 2203), w miejscach występowania materiałów niebezpiecznych pożarowo, za jakie uważa się:

- gazy palne,
- ciecze palne o temperaturze zapłonu poniżej 328,15 K(55°C),
- materiały wytwarzające w zetknięciu z wodą gazy palne,
- materiały zapalające się samorzutnie na powietrzu,
- materiały wybuchowe i pirotechniczne,
- materiały ulegające samorzutnemu rozkładowi lub polimeryzacji,
- materiały mające skłonności do samozapalenia,

w miejscach występowania innych materiałów palnych, określonych przez właściciela lub zarządcę obiektu. Materiały te powinny być oznakowane zgodnie z Polskimi Normami dot. znaków bezpieczeństwa (PN-92 N-01256/01 Znaki bezpieczeństwa. Ochrona przeciwpożarowa).

2. Rozpalanie ognisk, a także wysypywanie gorącego popiołu i żużla w miejscu umożliwiającym zapalenie materiałów palnych albo sąsiednich obiektów. Zabronione jest także wykonywanie powyższych czynności w odległości mniejszej niż 10 m od sąsiednich obiektów.

Pamiętać także należy o przepisach dotyczących zagrożenia pożarowego w lasach, a także podczas prac polowych przy zbiorze i transporcie palnych płodów rolnych.

W lasach i na terenach śródleśnych, na obszarze łąk, torfowisk i wrzosowisk, jak również w odległości do 100 m od granicy lasów ZABRONIONE JEST wykonywanie czynności mogących wywołać niebezpieczeństwo pożaru (nie dotyczy czynności związanych z gospodarką leśną oraz wykonywaniem robót budowlanych). Za czynności powodujące zagrożenie uważane jest:

1. rozniecanie ognia poza miejscami wyznaczonymi do tego celu przez właściciela lub zarządcę lasu;
2. palenie tytoniu, z wyjątkiem miejsc na drogach utwardzonych i miejsc wyznaczonych do pobytu ludzi.

Zgodnie z warunkami ochrony przeciwpożarowej przy zbiorze, transporcie oraz składowaniu palnych płodów rolnych **NIEDOPUSZCZALNE JEST:**

1. palenie tytoniu przy obsłudze sprzętu, maszyn i pojazdów podczas zbiorów palnych płodów rolnych oraz ich transportu,
2. używanie otwartego ognia i palenie tytoniu w odległości mniejszej niż 10 m od punktu omlotowego i miejsc występowania palnych płodów rolnych.

Powyższych wymagań nie należy odnosić do wypalania pozostałości roślinnych na polach uprawnych, regulują to inne przepisy. Nieświadomość bądź nieznanomość przepisów (w zakresie różnicy pomiędzy wypalaniem a paleniem ognisk) często prowadzi do lokalnych konfliktów sąsiedzkich, dlatego też poniżej wyjaśniamy sporne kwestie.

W § 39 wspomnianego rozporządzenia czytamy: „wypalanie słomy i pozostałości roślinnych na polach w odległości mniejszej niż 100 m od zabudowań, lasów, zboża na pniu i miejsc ustawienia stert lub stogów bądź w sposób powodujący zakłócenia w ruchu drogowym, a także bez zapewnienia stałego nadzoru miejsca wypalania, nie jest dopuszczalne”. Czym innym jest rozpalanie ognisk, dla których zachować należy wymaganą minimalną odległość (tj. 10 m od materiałów palnych lub sąsiednich obiektów), czym innym jest natomiast wypalanie całej powierzchni „słomy i pozostałości roślinnych”. Dokonując wypalania słomy jednocześnie na całej powierzchni pola uprawnego, możliwości kontroli tego obszaru są ograniczone – stąd też wymagane jest zachowanie odległości nie mniejszej niż 100 m (od zabudowań, lasów, zboża na pniu (nie odebranego), stert i stogów). Nawet zgrabienie słomy i spalanie jej jedynie w kilku miejscach powoduje bezpośrednie zagrożenie pożarowe, z uwagi na występowanie podłoża palnego wokół takiego miejsca. Niezachowanie bezpiecznej odległości (100 m) jest podstawą do wystawienia mandatu karnego. Ze względów praktycznych rozpatryć należy sytuację, gdy spalanie pozostałości roślinnych odbywa się w małych objętościach, w ustalonej kolejności (nie wszystkie jednocześnie) i pod stałym nadzorem, a spalanie takie dotyczy wysuszonej trawy na polach uprawnych – najczęściej kwestia dotyczy spalania skoszonej trawy na łąkach lub w ogrodach. W takiej sytuacji dopuszcza się przyjęcie wymaganych odległości jak dla zwykłych ognisk – tj. 10 m, pod warunkiem, że miejsce takiego ogniska jest na bieżąco dozorowane, a teren przyległy nie jest pokryty nawierzchnią palną. Wskazane jest również zabezpieczenie takiego miejsca w sprzęt gaśniczy (gaśnica, hydronetka, wiadro z wodą) lub taki, który umożliwi wykonanie pasów ograniczających rozprzestrzenianie ognia.

ZABRONIONE JEST:

dokonywanie wypalania, jak również palenia ognisk (nawet z zachowaniem wymaganych odległości) w sposób **POWODUJĄCY ZAKŁÓCENIA W RUCHU DROGOWYM !!!**. Przy niekorzystnych warunkach atmosferycznych – silny wiatr, zadymienie dróg publicznych powodować może bezpośrednie zagrożenie dla kierowców i pieszych.